

Vse, od mogočnih, pa do revnega ;
Vsem prosti vhod, vsi gostje so nam dragi.

(Odide, ž njim bojarji).

Vorotynskij (zadržavaje Šujskega). Si vganil ti!

Šujskij. Kaj pa ?

Vorotynskij. No, tu pred kratkim,
Spominjaš se ?

Šujskij. Ne, jaz ne pomnim nič.

Vorotynskij. Kedar je narod na Deviško
polje

Prihajal, si dejal —

Šujskij. Zdaj to pustimo,
Pozabimo to, dokler je še čas.
A jaz sem se takrat le delal,
Le tebe sem izkušati želel,
Spoznati jasno tvoje skrivne misli ;
— No carja narod zdaj pozdravlja tam,
Lahko opazijo odsotnost mojo —
Za njimi grem.

Vorotynskij. Lokavi carjehlinec !

(Pride še.)

KMETSKA PESEM. FRAN ŽGUR. PODDRAGA.

Tu besede ni
prigovora ni:
Kadar je pomlad,
takrat seme sej !

Kadar zagori
solnce vrh neba,
gleda celi dan
z žarnimi očmi —

Da se zgane že
razveseljena
in zahrepeni
zemljica mladá . . .

Kam zahrepeni ?
K solncu ženinu ! —
Ah, ljubezni, glej,
gre po zemlji dih . . .

Od zelenih vej
pesem zadoni
in dobi odmev
v srcih mladih si.

Rože, misli že
src zaljubljenih,
deva fantiču
vtakne za klobuk . . .

Pesem slavčeva,
pesem zadoni —
V srcih mladih njih
si dobi odmev.

Prevesel gre kmet
s sinkom v polje ven,
kjer se ziblje klas
plod bogatih njiv . . .

Doli raz rebri
gleda trtica,
gleda na polje
s sladkimi očmi.

Pride letni čas
in preide spet
na polje megle —
legla je jesen . . .

Solnce ne žari
skriva se v megle,
zemlja, trudna, ah,
leže v težki san.

Zadnjič se ozre,
gleda snopja voz —
Pelje ga domov
v žitne shrambe kmet.

In ugasne dan
pride dolga noč,
v vaških izbicah
kmet zaneti luč.

Vname govor se
modrih kmetskih glav,
vname govor se
src zaljubljenih . . .

Pred obrazom pa
tam Madoninim
lučka mistično
tiho plapola.

Tu besede ni
prigovora ni,
kadar je pomlad
takrat seme sej !

